

IUBIREA TATĂLUI

M-am nascut într-o familie ortodoxă, nu am primit o formare la viața de credință. Pe la 13 ani am simțit nevoia de a-l căuta pe Dumnezeu, așa că am început să merg la biserică și să caut o relație cu Dumnezeu. Dar pentru că eram singură pe acest drum, nu prea știam ce să caut... Mă rugam lui Isus pentru că pe El îl cunoșteam cel mai bine. De Duhul Sfânt nu știam nimic, iar Dumnezeu Tatăl îmi inspira teamă (vedeam în biserică acele icoane în care Tatăl este ca un bătrân cu barbă și o aureolă în formă de triunghi deasupra capului). Mi-era cam frică de El așa cum mi-era frică de tata care venea să mă bată cu cureaua atunci când făceam prostii.

Anii au trecut, am ajuns pe la 16-17 ani cu multe probleme și revolte în inima mea. Sunt singură la părinți iar în familia mea scandalurile și certurile erau la ordinea zilei. De multe ori eram eu prinsă la mijloc între ei (mă trimiteau cu mesaje de la unul la altul...) Am suferit foarte mult și am început să mă închid în mine, devenind timidă, plină de teamă. Mi se spunea: "tu trebuie să înveți, asta e datoria ta, noi îți asigurăm mâncare și tot ce îți trebuie, dar tu trebuie să ai rezultate bune".

Pentru că nu m-a îndrumat nimeni ca să îmi spună cum să am o relație cu Dumnezeu, trăiam plină de teamă. Mi s-a spus de multe ori în copilărie că sunt o ființă rea și încăpățânată și credeam lucrul acesta. Nu mă simțeam vrednică de o relație cu Dumnezeu. El era departe, în sfințenia Lui, iar eu eșuam mereu. Când păcătuiam, nu voiam să vin să mă rog, pentru că mă gândeam că Dumnezeu mă va pedepsi.

Mai târziu am încercat să Îl câștig de partea mea pe Dumnezeu, așa cum încercam să câștig dragostea părinților sau aprecierea profesorilor la școală: să mă port bine, să iau nota 10. Numai că în relația cu Dumnezeu nu îmi reușea să iau mereu nota 10: de câte ori îmi propuneam să fiu bună, ascultătoare, să fac fapte bune...eșec total! Nu reușeam să fiu bună așa cum îmi propuneam și atunci eram și mai frustrată. Mă supăram pe mine și mă revoltam împotriva acestui Dumnezeu care îmi pretindea să fiu bună și apoi mă aștepta cu pedeapsa pentru că nu mi-a reușit.

Și totuși îmi doream din inimă să am o relație cu Dumnezeu, așa că am căutat mai departe. Am citit cărți despre sfinți, am început să țin posturi, să merg cât mai des la spovadă, să mă împărtășesc. Problema era că tot nu era destul. Ba mai mult, mă descurajam și mai tare văzând că nu am nici o șansă să ajung sfântă astfel încât să fiu și eu iubită de Dumnezeu. Simțeam multă gelozie pe oamenii despre care mi se părea că au o viață mai sfântă și îmi spuneam: Dumnezeu îi iubește pe ei, nu pe mine! Ajunsesem pe la 18 ani (și din cauza problemelor din familie) să mă gândesc: de ce m-am născut, că nu am ales eu să mă nasc. Simțeam că nu mă iubește nimeni, iar eu pe mine nu mă puteam suporta.

Citisem și Biblia între timp și tot auzeam pe la predici că "Dumnezeu e iubire" și că ne iubește infinit, dar pe mine nu prea mă încălzea iubirea asta. Desigur că eu credeam în ea, dar era numai o teorie. Mă luptam să văd o cale de a ajunge la Dumnezeu, care mi se părea atât de departe de mine și atât de indiferent la suferințele prin care treceam eu.

Dar Domnul nu a stat degeaba în acest timp și pe lângă multe alte peripeții a făcut să se lege împrejurările în viața mea în așa fel încât la 22 de ani am ajuns și eu la Cursul Filip, același la care participați acum și voi. (după ce a trebuit să renunț la o mult mai promițătoare tabără de ski, ca să vin la curs, am venit cu multă lipsă de chef...cursul Filip... ce mai e și ăsta...ce o fi atât de grozav aici...)

La acest curs Filip a fost un moment de har care m-a surprins exact când mă așteptam mai puțin. Eu am avut sinceritate și m-am rugat din toată inima, dar chiar nu mă așteptam ca Dumnezeu să îmi și răspundă! Și de data asta nu mai era Isus, era chiar Dumnezeu Tatăl.

Am simțit cum El îmi spune: “Te iubesc foarte mult, Tu ești importantă pentru Mine! Eu te iubesc cu mult mai mult decât tatăl tău, cu mult mai mult decât mama ta! Eu sunt mândru de tine!” M-a copleșit o caldură mare și am început să plâng în hohote. Parcă toată suferința îndurată în atâția ani în care mă chinuisem să ajung eu la Dumnezeu a ieșit la iveală. Dar în același timp eram foarte mândră și fericită că Dumnezeu chiar mă iubește!

Și am simțit că mă iubește așa cum sunt, cu toate lipsurile mele, cu toate eșecurile mele...și că mă iubește GRATIS, fără ca eu să fac ceva în schimb...

Acesta a fost doar punctul de start într-o aventură cu Domnul care continuă încă! Pas cu pas am învățat să am încredere în El. Eu, care nu puteam să mă rog lui Dumnezeu Tatăl, mă rugam mereu numai lui Isus, am învățat să îi spun “Tată” și îmi place foarte mult!

Au dispărut din viața mea depresia și dorința de a nu mai trăi și acum chiar când greșesc, mă întorc cu încredere la Domnul, nu mă mai ascund de El așa cum făceam înainte. Sigur că a fost nevoie de timp și că El a avut răbdare cu mine! Dar cel mai important, am văzut că într-adevar pot să strig către El în problemele mele, că pot să îl chem ca pe un prieten în ajutorul meu. Tatăl ceresc mi-a dat mai mult decât aş fi sperat eu vreodată! Am văzut că părinții mei sunt slabi și greșitori, că unii prieteni m-au dezamăgit, dar El nu m-a părăsit niciodată.

Și pentru voi poate fi la fel. Chiar dacă l-ați văzut pe Domnul ca pe un polițist care te vânează să te ardă cu amenda sau ca pe un învățător sever, El vrea să vă ofere iubirea Lui gratuită!

Viviana VLAD
Comunitatea Magnificat, Bucuresti